

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

Sala Civil i Penal

Querelles núm. 16/2014 ("Manos Limpias")
 núm. 25/2014 (Unión Progreso y Democracia)
 núm. 26/2014 (Fiscalia)

A L A I L M A .

S A L A

JAUME GUILLEM RODRÍGUEZ, Procurador del Tribunals i de l'Honorable Sra. **Irene Rigau i Oliver**, Consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, la representació de la qual tinc degudament acreditada en aquestes actuacions, comparec davant de la Ilma. Sala i d'acord amb el Dret vigent, MANIFESTO:

Que el dia 12 de gener de 2015 ens han estat notificades tres interlocutòries per les quals s'admeten a tràmit les querelles referenciades *ut supra* que s'han interposat contra la meva representada i, atès el nostre desacord amb aquestes decisions, procedim a interposar contra elles a l'empara de l'art. 236 LECrim **RECURS DE SÚPLICA**, que basem en les següents

A L · L E G A C I O N S

PRIMERA.- Justificació del recurs: manca de rellevància penal dels fets denunciats

L'art. 312 de la Llei d'Enjudiciament Criminal disposa que "*cuando se presentare querella, el Juez de instrucción, después de admitirla si fuere procedente, mandará practicar las diligencias que en ella se propusieren, salvo las que considere contrarias a*

las leyes, o innecesarias o perjudiciales para el objeto de la querrela, las cuales denegará en resolución motivada". A continuació, l'article 313 del mateix text legal afegeix, no obstant, que l'òrgan instructor "*desestimarà en la misma forma la querrela cuando los hechos en que se funde no constituyan delito, o cuando no se considere competente para instruir el sumario objeto de la misma*".

El present recurs es fonamenta en aquest darrer precepte i, més concretament, en la previsió segons la qual **el Jutge instructor ha de desestimar qualsevol querrela quan els fets denunciats estiguin mancats, tal com s'exposen en el mateix escrit de querrela, de qualsevol rellevància penal**. Com aquesta defensa argumentarà en les pàgines següents, cap dels fets imputats a l'Honorable Consellera Rigau, tal i com han estat relatats pels actors esmentats *ut supra*, poden incardinar-se en preceptes penals vigents, per la qual cosa les seves querelles haurien d'haver estat senzillament inadmeses a tràmit.

Aquest recurs es centrarà exclusivament en aquelles resolucions que admeten imputacions contra la Sra. Rigau, concretament la presentada per la Fiscalia i les acusacions populars exercides pel sindicat "Manos Limpias" i pel partit polític "Unión Progreso y Democracia". Certament cal agrair a la Ilma. Sala que en les seves interlocutòries ja hagi efectuat una important tasca de depuració jurídica de les nombroses imputacions que aquests tres querellants han dirigit contra la Sra. Rigau juntament amb el President i altres membres del Govern de la Generalitat. Moltes **d'aquestes imputacions estaven absolutament mancades de la més mínima rellevància penal i en alguns casos podien considerar-se directament temeràries**, per la qual cosa la seva inadmissió per part de la Ilma. Sala mereix la conformitat més absoluta d'aquesta defensa. No obstant això, entén aquesta representació que **també els fets que han motivat l'admissió a tràmit estan mancats ab initio de qualsevol rellevància penal** i, per aquest motiu, considera respectuosament que la decisió d'inadmetre s'hauria d'haver estès a la totalitat de les imputacions dirigides contra la nostra representada.

En aquest darrer sentit convé efectuar, d'entrada, algunes **precisions fàctiques i jurídiques** per tal de delimitar adequadament l'objecte del procediment i d'aquest mateix recurs:

1era. Des del punt de vista fàctic, **la Interlocutòria recorreguda redueix l'objecte de la imputació només a aquelles actuacions realitzades amb posterioritat al dia 4 de novembre de 2014**, és a dir, la data en què el Tribunal Constitucional va dictar la Providència suspenent l'anomenat "Procés de Participació Ciutadana". En conseqüència, cal partir de la base que **la Ilma. Sala ha rebutjat incoar aquest procediment per aclarir fets succeïts amb anterioritat a aquesta data** i, més concretament, fets compresos entre els dies 29 de setembre (data de la primera providència suspenent la "*consulta popular no referendària sobre el futur polític de Catalunya*") i el 4 de novembre (segona providència suspenent el "*procés de participació ciutadana*").

Respecte d'aquesta conclusió de la Sala cal no obstant efectuar una precisió: **la notificació formal de la Providència de 4 de novembre no va tenir entrada en el registre de la Generalitat de Catalunya fins al dia 6 de novembre** (cfr. Document n.º 1) adjunt a aquest escrit, de tal manera que difícilment pot considerar-se que abans d'aquest darrer dia aquella resolució ja fós jurídicopenalment vinculant per al President i altres membres del Govern de la Generalitat.

2ona. Des d'un punt de vista jurídic, en les seves resolucions **la Sala ha delimitat també els possibles tipus delictius en què considera que podrien incardinar-se els fets imputats**, reduint les figures eventualment aplicables a les següents tres infraccions penals: **desobediència, prevaricació i malversació de cabals públics**, aquestes dues últimes amb caràcter condicionat al resultat de possibles diligències futures. Els altres delictes la comissió dels quals havia estat atribuïda pels querellants a la Sra. Consellera han quedat expressament descartats com a possibles fonaments d'aquest procediment i, per tant, aquesta

defensa no s'hi referirà en les pàgines següents, ja que en aquest punt comparteix plenament la decisió de la Ilma. Sala.

Partint d'aquestes dues premisses, reitera aquesta representació que, fins i tot aquells fets que en les tres interlocutòries s'ha considerat que podien donar lloc a algun delictes, es troben mancats, en realitat, de la més mínima rellevància penal, per la qual cosa **sol·licita a la Ilma. Sala que reconsideri la seva decisió i inadmeti a tràmit de manera íntegra totes les imputacions** que es dirigeixen contra la Sra. Consellera.

SEGONA.- Irrellevància penal dels fets imputats des del punt de vista del delictes de desobediència (art. 410 CP)

En les seves Interlocutòries la Ilma. Sala entén que una sèrie de fets produïts amb posterioritat a la Providència del Tribunal Constitucional de 4 de novembre de 2014 podrien donar lloc a un delictes de desobediència, concretament, *“los actos preparatorios, la publicidad institucional, la aparente realización de actos administrativos de desarrollo de carácter verbal o por la vía de hecho hasta llevar a cabo, en edificios públicos de Catalunya, las votaciones el día 9 de noviembre de 2014”* (p. 16 de la Interlocutòria d'admissió parcial de la querrela de la Fiscalia). Considera en canvi aquesta defensa que **en aquests fets no concorren els elements exigits per aquest concret delictes**, una absència que resulta especialment clamorosa pel que fa a la concreta intervenció de la Sra. Rigau en aquest suposat il·lícit penal.

L'art. 410 del Codi Penal castiga com a desobediència *“las autoridades o funcionarios públicos que se negaren abiertamente a dar el debido cumplimiento a resoluciones judiciales, decisiones u órdenes de la autoridad superior dictadas dentro del ámbito de su respectiva competencia y revestidas de las formalidades legales”*. Aquest delictes requereix, bàsicament, la concurrència de **tres elements objectius**: 1)

L'existència d'una resolució, decisió o ordre judicial o d'una autoritat superior que obligui un determinat funcionari o autoritat a obrar d'una determinada manera o abstenir-se de fer-ho; 2) L'existència d'una negativa al compliment de l'anterior mandat; 3) I, finalment, que aquesta negativa per part del funcionari o autoritat es manifesti "obertament".

1) Pel que fa al primer requisit (**existència d'un mandat concret**), la Sala Segona del Tribunal Suprem ha declarat (per totes, la Sentència 8/2010, de 20 de gener) que *"la reiterada jurisprudencia de esta Sala sobre el delito de desobediencia ha destacado que este delito requiere la existencia de una orden expresa que sea desobedecida, exigencia [que] es continuamente señalada por la jurisprudencia de esta Sala. Así en las SSTs 285/2007 y 394/2007, por citar dos Sentencias recientes, destacan 'el delito de desobediencia, desde el punto de la vista de la tipicidad, requiere la concurrencia de los siguientes elementos: a) la existencia de un mandato expreso, concreto y terminante de hacer o no hacer una específica conducta, emanado de la autoridad o sus agentes y que debe hallarse dentro de sus legales competencias"*.

En el cas que ens ocupa la Providència del Tribunal Constitucional de 4 de novembre es limita de declarar la suspensió de l'anomenat "Procés de participació ciutadana", fent-la extensiva a *"los actos impugnados así como las restantes actuaciones de preparación de dicha consulta o vinculadas a ella"* i ordenant que es comuniqui aquesta decisió, exclusivament, al Molt Honorable President de la Generalitat. D'aquesta part dispositiva és evident que **no se'n desprèn la imposició del "mandato expreso, concreto y terminante de hacer o no hacer una específica conducta"** i encara menys un mandat que es dirigeixi de manera individualitzada a la persona de la Consellera Rigau, a qui ni tan sols s'acorda comunicar la Providència, malgrat que en l'esmentada Sentència 8/2010 del Tribunal Suprem s'exigeix per a aquest delictes *"que la orden, revestida de todas las formalidades legales, haya sido claramente notificada al obligado a cumplirla, de manera que éste haya podido tomar pleno conocimiento de su contenido"*. En el cas de la Consellera és evident, per tant, que no concorre aquell **"requerimiento previo,**

directo e individualizado, que actúe como presupuesto del juicio de tipicidad" que en la seva interlocutòria de 24 de març de 2014 la Sala a la qual tenim l'honor de dirigir-nos va exigir per apreciar aquest delict de desobediència.

2) Tampoc s'observa en els fets imputats l'existència del segon requisit, és a dir, d'un **acte de negativa** al compliment de l'ordre que sigui imputable a la Sra. Rigau ni, de fet, a cap altre càrrec o funcionari de la Generalitat de Catalunya. En efecte, **un cop rebuda la providència de 4 de novembre la decisió de la Generalitat no fou cap altra que presentar un escrit davant del propi Tribunal Constitucional** –concretament el dia 7 de novembre- **plantejant un recurs de súplica contra la Providència esmentada i alhora demanant, per atressí i de manera subsidiària, que se n'aclarís el tenor literal a fi de poder procedir al seu compliment de manera adequada.** Atès que és possible que la Ilma. Sala no tingui coneixement directe d'aquesta actuació –ja que les parts querellants sorprenentment gairebé no en fan referència malgrat que és un fet de coneixement públic- s'aporta com a Document n.º 2 unit a aquest recurs còpia del corresponent escrit.

Pretendre que està desobeint una resolució judicial aquella persona que, en temps i en forma, ha decidit demanar-ne l'aclariment i presentar un recurs previst legalment no només resulta impossible amb una interpretació gramatical del verb "negar-se", sinó que porta a conseqüències absolutament inacceptables en un Estat de Dret que pretengui ser considerat com a tal. **És evident que qui recorre o qui demana un aclariment judicial no està desacatant cap mandat, sinó exercint els seus drets més legítims.** Que per raons que aquesta defensa ignora el Govern espanyol decidís esperar pràcticament al darrer moment per impugnar el "Procés de participació ciutadana", quan podia haver-ho fet molts dies abans i, per tant, el Tribunal Constitucional no tingués materialment temps de respondre la posterior súplica i l'aclariment presentats per la Generalitat no és quelcom que hagi de portar a entendre que ha existit un acte de desobediència per part dels càrrecs de

l'Administració recurrent. En aquest sentit, cal recordar que molt altes institucions de l'Estat Espanyol no han dubtat en alterar la seva agenda – reunint-se fins i tot en dies festius- quan s'ha tractat de donar tràmit a algunes impugnacions del Govern central contra decisions de l'Administració catalana, cosa que perfectament es podia haver fet en aquest mateix cas si hagués existit voluntat de respondre les peticions i impugnacions de la Generalitat i requerir personalment als càrrecs corresponents si s'hagués considerat oportú.

En tot cas, la resposta del Govern central i de la pròpia Fiscalia davant d'aquesta actuació de la Generalitat –pública i notòria- en cap moment fou, com sembla que hauria estat procedent si entenien que s'estava desacatant la Providència, la d'instar el Tribunal Constitucional per tal que es pronunciés sobre si calia requerir en un determinat sentit els alts càrrecs catalans, sinó la més absoluta passivitat. Per aquest motiu **sorpren notablement que qui al seu dia no es va preocupar de vetllar pel compliment de la resolució pretesament desobeïda ara argumenti que ens trobem davant d'un fet penalment rellevant.**

En resum: recórrer i/o demanar un aclariment d'una resolució judicial no és una negativa al seu acatament i, per tant, en els fets imputats hi manca també de manera evident el segon element del delictes de desobediència.

3) Finalment, en els fets que motiven la imputació de la Sra. Rigau **no s'observa de cap manera que la seva pretesa negativa a obeir s'hagi realitzat de manera "oberta"**. Aquest element ha estat interpretat pel Tribunal Suprem exigint que *"frente al mandato persistente y reiterado se alce el obligado a acatarlo y cumplirlo en una oposición tenaz, contumaz y rebelde"* (STS 8/2010), afegint la mateixa Sala Segona en altres sentències que *"abiertamente" ha de ser identificada con la negativa franca, clara, patente, indudable, indisimulada, evidente o inequívoca* (SSTS 54/2008, de 8 d'abril i 263/2001 de 24 de febrer) o que *"ese vocablo ha de interpretarse, no en el sentido literal de que la negativa haya de expresarse de manera*

contundente y explícita empleando frases o realizando actos que no ofrezcan dudas sobre la actitud desobediente, sino que también puede existir cuando se adopte una reiterada y evidente pasividad a lo largo del tiempo sin dar cumplimiento al mandato, es decir, cuando sin oponerse o negar el mismo tampoco realice la actividad mínima necesaria para llevarlo a cabo, máxime cuando la orden es reiterada por la autoridad competente para ello, o lo que es igual, cuando la pertinaz postura de pasividad se traduzca necesariamente en una palpable y reiterada negativa a obedecer” (STS 485/2002, 14 de juny).

“Persistència”, “reiteració” o “oposició tenaç, contumaç i rebel” són característiques que de cap manera concorren en l’actuació dels càrrecs de l’Administració catalana i, encara menys, en el cas de la Consellera Rigau, a qui ni tan sols –com s’ha exposat- va dirigir-se cap mandat concret i individualitzat per part del Tribunal Constitucional que la cominés a obrar o deixar de fer-ho d’una determinada manera en relació amb el “Procés de participació ciutadana”. L’única resposta de la Generalitat davant de la Providència del 4 de novembre, com ja s’ha manifestat, fou recórrer-la en súplica i demanar-ne un aclariment, una actuació que de cap de les maneres es pot interpretar com un acte de negativa persistent, reiterada, contumaç o rebel a obeir.

Tots aquests arguments obliguen, per ells mateixos, a concloure afirmant que **als relats de fets en què es basen les tres querelles hi manca de manera evident la totalitat dels requisits d’aquest primer delictes** pel que fa a la Consellera Rigau. Una conclusió que no hauria de sorprendre ja que, com és públic i notori, la comparteix (o si més no compartia) el propi Sr. Fiscal que ha signat la querella com es desprèn de l’Informe de la Junta de Fiscals de la Fiscalia Superior de Catalunya de data 17 de novembre de 2014.

TERCERA.- Altres imputacions

Menys evident encara resulta la concurrència de possible delictes de prevaricació o malversació en els fets que s'imputen a l'Honorable Consellera, unes infraccions penals que de manera subsidiària i amb caràcter condicionat al resultat de la instrucció també s'esmenten a les interlocutòries de la Ilma. Sala.

Pel que fa al primer delicte –la **prevaricació**- **en cap de les querelles que es dirigeixen contra la persona de la Sra. Rigau és possible observar-hi la concurrència de l'element bàsic sobre el que el Codi Penal construeix aquest delicte: la resolució arbitrària dictada en un assumpte administratiu**. Resulta totalment sorprenent que pugui imputar-se a un càrrec públic aquest delicte sense que les parts querellants s'hagin preocupat de detallar quina seria la concreta resolució que motivaria aquesta segona imputació.

En aquest darrer sentit cal assenyalar que és molt nombrosa la jurisprudència que assenyala que **no qualsevol acte administratiu o actuació *de facto* d'un funcionari o autoritat ja mereix ser considerada com a "resolució"**. Així, per exemple, es proclama a la Sentència del Tribunal Suprem 340/2012 de 30 d'abril que:

“(…) como hemos declarado (por todas, la STS de 22 de septiembre de 1993), por resolución ha de entenderse todo acto administrativo que suponga una declaración de voluntad de contenido decisorio, que afecte a los derechos de los administrados y a la colectividad en general, quedando excluidos los actos políticos. Comprende tanto la realización del derecho objetivo a situaciones concretas o generales, lo que supone que abarca tanto los actos de contenido singular, nombramientos, decisiones, resoluciones de recursos, como los generales, órdenes y reglamentos con un objeto administrativo. La resolución es la especie respecto del acto administrativo y su sentido técnico aparece en el art. 89 de la Ley 30/1992, sobre el Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, **definido como «acto que**

pone fin al procedimiento administrativo, decidiendo todas las cuestiones planteadas por los administradores y aquéllas otras derivadas del mismo».

(...) En el mismo sentido, la STS 621/2003, de 6 de mayo, nos dice que el tipo objetivo del delito de prevaricación del art. 404 CP requiere la infracción de un deber del funcionario que se debe manifestar en el dictado de una resolución arbitraria en un asunto administrativo. Es decir, el delito de prevaricación **no consiste en cualquier conducta antijurídica de un funcionario, sino en una muy específica en la que ejerzan funciones administrativas.** O en la STS 939/2003, de 27 de junio, que citando la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, impone a la Administración la obligación de «dictar resolución expresa en todos los procedimientos» (art. 42,1), y para lo que aquí interesa, el art. 87, trata de «la resolución» como **una de las modalidades de finalización del procedimiento administrativo.** Y el art. 89, relativo al «contenido» de las resoluciones administrativas, dice que la resolución «decidirá todas las cuestiones planteadas» y que la decisión «será motivada» (negrita añadida).

En una línea similar, a la STS 268/2007, de 9 de abril, es declara:

“Dentro de los actos administrativos concretos los resolutorios han de diferenciarse de los de trámite, en que aquellos dan definitivamente forma a la voluntad administrativa. Así el TC –sentencia 143/1985– señala que **los actos resolutorios ponen fin a los procedimientos administrativos,** mientras que los actos de trámite instrumentan y ordenan el procedimiento para hacer viable la resolución definitiva. Y el TS precisa que la resolución es un acto de contenido decisorio que resuelve sobre el fondo del asunto con eficacia ejecutiva y que para determinar tal carácter ha de atenderse a la normativa que regula el sector de la actividad pública de que se trate; sentencias de 27.6.2003 y 12.2.1999”..

A cap de les actuacions que a la Interlocutòria de la Ilma. Sala motiven l'admissió a tràmit de les diverses querelles contra la Sra. Rigau s'hi observa una conducta que pugui considerar-se constitutiva d'un acte consistent en

“dictar una resolució” definida en els termes exposats. Com s’ha manifestat anteriorment, **els fets atribuïts als querellats amb posterioritat a la comunicació de la Providència del 4 de novembre consistirien en una sèrie de suposades actuacions que de cap manera podrien equiparar-se amb el concepte de resolució exigida en nombrosos precedents per la Sala Segona del Tribunal Suprem.** Afirmar, sense anar més lluny, que no deshabilitar una pàgina *web*, fer unes declaracions davant dels mitjans de comunicació o facilitar que particulars realitzin una determinada activitat en centres escolars fora de l’horari lectiu equival a “dictar una resolució en un procediment administratiu” només es possible si el sentit literal d’aquest terme es distorsiona i amplia fins al punt d’incórrer en una **evident vulneració del principi de legalitat penal** (art. 25 CE).

Finalment, encara més sorprenent resulta la inclusió en les querelles d’un possible delicte de **malversació de cabals públics**. De manera resumida cal assenyalar que en el Dret vigent les conductes objectives sancionades per aquest delicte són bàsicament tres: a) “*sustraer o consentir que otro sustraiga caudales o efectos públicos*” (art. 432 CP); b) “*destinar a usos ajenos a la función pública caudales o efectos puestos a su cargo*” (art. 433 CP); i c) “*dar aplicación privada a bienes muebles o inmuebles pertenecientes a cualquier Administración*” (art. 434 CP).

D’acord amb la jurisprudència del Tribunal Suprem “*sustraer*” equival a “*separar, extraer, quitar o despojar los caudales o efectos, apartándolos de su destino o desviándolos del servicio para hacerlos propios (...) más también es cierto que la doctrina ha subrayado que el sinónimo jurídico gramatical más adecuado para ‘sustraer’ puede ser el de ‘apropiarse’*” (STS 201/2005, de 14 de febrer). Pel que fa al delicte de l’art. 433 CP la conducta de “*destinar a usos ajenos*” consistiria, segons el propi Tribunal, en “*disponer temporalmente de la cosa mueble con intención de devolverla posteriormente y, por tanto, sin voluntad de incorporarla al patrimonio («animus utendi»)*” (STS 914/2012, de 29 de novembre) o en “*sustracción meramente provisoria con fines de uso temporal*” (IntTS de 28 de febrer de 2013). I, finalment,

en el cas de l'art. 434 s'exigeix una "aplicació" entesa també com a "utilització" (STS 226/2006, de 19 de febrer).

A més d'aquests comportaments objectius, els delictes esmentats contenen també certes exigències subjectives a banda del dol, és a dir, del coneixement del caràcter públic dels cabals sostrets. Així, les modalitats de l'art. 432 i 434 CP demanden **l'existència d'ànim de lucre**, un element que el Tribunal Suprem ha definit "*en sentido amplio como «animus lucri faciendi gratia», es decir, considerándolo como propósito de enriquecimiento, ganancia económica, provecho o ventaja, siendo indiferente que el ánimo de lucro era propio o ajeno, es decir, que se actúe con propósito de obtener beneficio para sí mismo o para un tercero (STS 986/2005, de 21 de juliol)*".

Pel que fa a la modalitat de l'art. 433, i a diferència de l'art. 432, el Tribunal Suprem exigeix com a regla general –i encara que l'article no sembla que ho demandi expressament– la concurrència d'ànim de devolució dels cabals. Així, s'afirma a la STS 914/2012, de 29 de novembre, amb l'ànim de distingir entre els arts. 432 i 433 que "*será aplicable el art. 433 cuando el ánimo sea de mero uso, esto es, de disponer temporalmente de la cosa mueble con intención de devolverla posteriormente y, por tanto, sin voluntad de incorporarla al patrimonio («animus utendi») (véanse SSTs de 14 de marzo y 20 de diciembre de 2000, entre otras muchas). Es por esa razón que el art. 432 se refiere a la acción de sustraer mientras que en el art. 433 CP habla de usar (destinar al uso)*".

A la vista d'aquestes interpretacions **resulta realment sorprenent que s'imputi un delictes de malversació a l' Honorable Consellera sense que els querellants s'hagin pres ni tan sols la molèstia d'individualitzar en les seves querelles la realització per part seva entre els dies 6 i 9 de novembre de 2014 d'un sol acte de sostracció de cabals públics que vagi acompanyat, a més, del propòsit d'enriquiment propi o d'un tercer que exigeix el Codi Penal o, si més no, de l'ànim d'ús i posterior devolució exigida a l'art 433. Així, les úniques actuacions**

que s'esmenten en la querella de la Fiscalia queden clarament fora del lapse temporal de vigència de les resolucions suspenent la consulta i el posterior procés participatiu, al marge de les competències de l'Honorable Consellera i sense que es concreti qui se n'hauria beneficiat (p. ex. elaboració de paperetes els dies 18 i 19 d'octubre, tramesa als ciutadans d'una carta convidant a la participació, despeses de manteniment d'una pàgina *web*), de tal manera que la imputació finalment sembla basar-se (pp. 12-13 de la querella de la Fiscalia) en unes **afirmacions absolutament genèriques pel que fa al temps, els beneficiaris i els pretesos perjudicis causats** –manifestant, per exemple, que *“se han producido gastos en informática y telecomunicaciones, en elaboración de material y en difusión institucional”* - que per elles soles haurien de considerar-se com a absolutament insuficients per fonamentar l'obertura d'un procediment penal.

En definitiva: es podran compartir o no les motivacions polítiques que varen justificar el procés de participació que el dia 9 de novembre va portar a més de dos milions de catalans a manifestar la seva opinió sobre el futur de Catalunya; però resulta inqüestionable que, **si una cosa no va moure els màxims responsables de la Generalitat a l'hora de donar suport a aquest procés, fou la voluntat d'enriquiment propi o de tercers**, per la qual cosa resulta absolutament desencertada la inclusió del delictes de malversació entre les imputacions que es dirigeixen contra aquests càrrecs i, particularment, la Sra. Rigau.

QUARTA.- Conclusió final

És evident, en resum, que els fets que s'imputen a l'Honorable Consellera Irene Rigau no són *ab initio* incardinables en absolutament cap figura delictiva prevista en el Codi Penal vigent i, de manera més concreta, no integren cap delictes de desobediència o, subsidiàriament, de prevaricació o malversació. Davant d'aquesta evidència considera aquesta representació processal que la

decisió procedent hauria d'haver estat la més absoluta inadmissió a tràmit de les diverses querelles presentades contra la Sra. Rigau i és en aquest sentit que es sol·licita la modificació de les resolucions impugnades.

Per tots aquests motius,

SOL·LICITO A LA SALA: que tingui per presentat aquest escrit i per interposat recurs de súplica contra les interlocutòries esmentades *ut supra* per les quals s'admeten a tràmit les querelles interposades contra la Sra. Irene Rigau, amb l'objecte de què, per part de la Ilma. Sala, es procedeixi a reconsiderar la seva decisió i, estimant aquest recurs, s'inadmetin les querelles esmentades per manca de rellevància penal dels fets imputats.

Barcelona, a 14 de gener de 2015

Jordi Pina Massachs

MOLINS & SILVA